

FORRÁS

I. évfolyam 10. szám

2015. október

A NAGYVÁRAD-ÚJVÁROSI SZENT LÁSZLÓ-PLÉBÁNIA HAVILAPJA

— Első máriapócsi zarándoklatom —

Először volt alkalmam csoportos zarándoklatra menni Máriapócsra és türelmetlenül vártam erre az egynapos útra, amelyet a Szent László-plébánia szervezett szeptember 19-én. Szentmisével indult a zarándoklat, ami a lehetséges legjobb kezdés volt. Már a szentmisén láttam, hogy a csoportunk oroszlánrésze nőkből tevődik össze. Elgondolkodtató. Jézus úgy alapította a Szentegyházat, hogy ennek a fejét a férfiak képezik: ők a papok és a vezetők. De az egyház szíve a nők. A nők voltak többségben a keresztfá alatt, egy nő volt az első, aki a feláldozott Jézust látta és tanúskodott róla. Ma is nők vannak többségben a templomban, a szentmiséken. Ők vannak jelen a különböző lelki-ségekben, a szeretetszolgálatban és persze a zarándoklatokon is. Nem mintha a zarándoklat egy női dolog volna, hiszen senki sem

mondhatja, hogy nekem nincs szükségem a Szűzanyára. A férfiak sem. Tehát Egyházközségünk szívével zarándokoltunk el Máriához.

A programban benne volt mind a négy Rózsafüzér közös imádkozása. Ritkán mondok ennyi Rózsafüzért naponta, de sejtettem, hogy ma itt két dolog fog történni: egy, hogy ezzel a csoporttal könnyű lesz elimádkozni mind a négyet, és kettő, hogy ennyi imának hamarosan meg tapasztalom a gyümölcseit. Hiszen lehetetlen, hogy valakinek Isten adósa maradjon és lehetetlen, hogy valakitől Mária elforduljon, aki hozzá folyamodik.

Közel a célhoz, két dologra lettem figyelmes: a táj gyönyörűen szép, csendes, erdőrészekkel foltozott. A házak egy kevésbé gazdag területre utaltak. Minden rendezett volt, de azért látszott, hogy Kelet-Magyarország. Ott valamikor ke-

mény szegénység volt. Minden adott, hogy egy kiválasztott hely legyen Mária számára. Ő mindig az egyszerű helyeket, a szegény községeket és a szegény embereket választotta ki, rendkívüli megjelenéseire. Így volt ez Lourdes-ban, Fatimában, Siracuzában (itt is könnyezett a Mária-kép).

Messziről látható volt a kegytemplom két tornya. Nagyon kimagaslott a templom a kis házak közül. Látni lehetett, hogy ez egy különleges hely. A pócsiak egyedül nem tudtak volna felépíteni egy ekkora bazilikát. Ha mégis itt van, ez csak azt jelenti, hogy ez a hely egy egész országnak fontos. Közös erőfeszítéssel építették fel. Jó volt látni szomszédos országokból érkező autókat is.

Meg is kezdtük a szentmisét, amit egy másik magyar zarándokcsoporttal mutattunk be. A szentmiséből a legjobban a bevezető gondolat tetszett, amelyet Sándor atya mondott a könnyező máriapócsi Szűzanyáról: *„Csak azért tud sírni valaki, akit nagyon szeret.”* Istennek nem mindegy, hogy mi lesz velünk. Ha ez a kegykép könnyezett, ha ez a kegyhely létezik, csak azt jelenti, hogy a Jóisten anyai szeretettel szeret minket: a Szűzanya által. A könnyező kegyképet nem könnyű megtalálni a dúsan feldíszített barokk mellékoltárnál. A szem szinte megkönnyebbül az egyszerű kegykép láttán. Mária és Jézus szabálytalan vonalai egy közeli, emberi és meleg kapcsolatra „képesek”, megkönnyítve a szemlélőnek a természetfeletti való kapcsolatot. Szép volt, hogy a Rózsafüzér imája közben egy-egy szál fehér szegfűt tettünk le Mária lábaihoz és vele együtt kinyilvánítottuk szeretetünket. Mintha ezzel is azt mondanánk neki: *„Drága Szűzanyánk, itt vagyunk, mi nem vagyunk közömbösek a könnyeid iránt. Szeretünk téged!”* Felfigyeltem, hogy sok cigány is jár oda imádkozni a Szűzanya lábaihoz. Különösen egy cigány nőre lettem figyelmes, aki a kegykép előtt hajolt le homlokával a földig és zokogva tárta ki a lelkét a Szűzanyának. Elgondolkodtatott, hogy ennyi buzgó cigány hívó volt ott Máriapócsen; a Szűzanya pótolja a sokszor elégtelen egyházi pasztorációkat és neki *mindenki* fontos. A cigányok is. Ő nem tesz különbséget gyermekei között.

Az úton hazafelé még egy Rózsafüzért elimádkoztunk, megköszönve a kegyelmeket, amelyeket kaptunk. Azokért, amelyekről tudunk és azokért, amelyekről még nem. Az én esetemben pár nap múlva került le a fátyol, hogy milyen kegyelmet kaptam Máriapócsen. A következő hetet egy szokatlan gyermeki derűvel kezdtem, és egy nagy szomjúságot éreztem az imára. Főleg a Rózsafüzér iránt. Többet tudtam imádkozni, mint a múlt héten, kevesebb erőfeszítéssel és egy mély lelki béke töltött el, amely nem belülről jött, hanem kívülről. Akkor értettem meg, hogy Mária mint egy jó anya, tényleg nem engedett visszamenni „üres erszénnyel”. Az igazi zarándoklat a visszatéréskor kezdődik el és ő tudja, hogy milyen táplálékra van szükségünk az útra. Biztos vagyok benne, hogy Mária addig fog gondoskodni és könnyezni, amíg be nem fogunk jutni szeretett Fia országába.

Vánkos Alexandru

Rózsafüzér-társulat

Bemutatkozásunk elején említsük meg, elevenítsük fel, hogy miért és milyen gondolattal imádkozzuk a Rózsafüzért. Jézus életéről, hitünk titkairól, vagyis megváltásunk nagy eseményeiről elmélkedve kérjük Isten segítségét és kifejezzük az Istenszülő Szűz Mária iránti tiszteletünket.

A domonkos szerzetesek 1475-ben Rózsafüzér-társulatot alakítottak Kölnben, azóta terjedt el ez a fajta imádság a keresztények körében.

1571. október 7-én, a lepantói tengeri ütközetben, a keresztény seregek által alkotott Szent Liga összecsapott az oszmán flottával. A csatát segítő, V. Piusz pápa elrendelte a Rózsafüzér imádkozását, melyet maga is kitartóan végzett. Az ütközet napján egy látomásban megtudta, hogy a keresztesek nyerik meg a csatát. A diadalt az egész keresztény világ a Rózsafüzér imádságnak, illetve Mária közbenjárásának tulajdonította, ezért a pápa a Győzedelmes Nagyaszony tiszteletére ünnepet rendelt el erre a napra, melyet először a következő évben, 1572-ban tartottak meg. 1573-ban XIII. Gergely pápa október első vasárnapjára helyezte át az ünnepet Legszentebb Rózsafüzér elnevezéssel azon templomok és kápolnák számára, ahol Rózsafüzér-oltár volt. A lepantói csata 100. évfordulójára XI. Kelemen pápa 1671-ben egész Spanyolország számára engedélyezte az ünnep megtartását, amit később XI. Kelemen a teljes egyházra kiterjesztett. 1887-ben XIII. Leó pápa megemelte az ünnep rangját, 1913-ban X. Piusz pápa visszahelyezte az ünnepet az eredeti napjára, október 7-re. Szent XXIII. János pápa 1960-ban az ünnepnek a Rózsafüzér Királynője nevet adta.

A Szent László-templomban a most imádkozó Rózsafüzér-társulat 2002 májusában alakult, öt csoporttal, 15-15 taggal. Időközben átalakult, jelenleg négy csoport van, nagyon lelkes tagokkal, amit alátámaszt az a tény, hogy minden vasárnap a szentmise előtt elimádkozzuk a Rózsafüzért a jelen lévő és az érkező hívekkel együtt, ami segít a szentmisére való lelki felkészülésben.

Minden hónap első vasárnapján a szentmise keretében megáldott titkokat kicseréljük a tagok között, és az előre összeállított imaszándékokra kérjük imáikat. Októberben igyekszünk minél többen részt venni a szentmise előtti Rózsafüzér-imádságban, és erre buzdítanánk mindenkit.

Orbán Mária
a Rózsafüzér-társulat
vezetője

Meg kell említenünk a tagok anyagi hozzájárulását is, amelyet a templom szépítésére használunk fel és pedig: oltárterítők, vázák, miseruhák, új betlehemes készítésére és különböző alkalmakra. Mindenki segítségét Isten fizesse! Minden évben megszervezzük a csíksomlyói zarándoklatot, amelyen szép számban vesznek részt a hívek.

Várjuk az új tagok jelentkezését is, mert együtt imádkozva megtapasztaljuk az ima erejét.

Szent II. János Pál pápa imájával fejeznénk be bemutatkozásunkat: „*Mária, a zarándok emberiség Anyja, imádkozzál érettünk most és halálunk óráján. Ölelj minket szorosan Jézushoz, a te szeretett Fiadhoz és a mi Testvérünkhöz, az élet és a dicsőség Urához.*”

Orbán Mária

„Folytonos hálával tartozunk értetek az Istennek, testvérek” (2Tessz. 1,3)

Október 17-én, szombaton vendégeink érkeznek. A vreden (Németország) testvéregyházközség nyolc tagja látogat el ismét hozzánk. A csoportban lesznek régi ismerősök. Josef és Jutta már harmadjára jönnek Nagyváradra és ők kísérik azt a további hat személyt, akik viszont először látogatnak hozzánk. Köztük lesz Gebing atya is, aki nagyvonalúan támogatta a harangok felújítását és újra megszólaltatását. Vasárnap, október 18-án a 10 órakor kezdődő szentmise keretében Gebing atya megáldja harangjainkat, és őt szeretnénk felkérni, hogy a prédikációban szóljon is hozzánk. Ezzel szeretnénk köszönetünket kifejezni a támogatásért és megünnepelni ezt az egyre virágzóbb partnerkapcsolatunkat. Délután Újpalotára látogatunk, ahol a helyi német kisebbség létét és életét is megismerhetik a vredeniek.

Hétfőn és kedden szeretnénk tisztelgő látogatást tenni a püspökségen, illetve meg akarjuk mutatni a székesegyházat. Fontos, hogy a lelkeségi csoportokkal is együtt legyünk, ezért a Mária Légió, a Rózsafüzér-társulat és az Egyetemista Közösség külön találkozókat szervez a vendégekkel.

Egy napot pedig kirándulásra szánunk, amikor terveink szerint egy Bihar megyei szociális létesítményt keresünk fel. Szerdán hajnalban utaznak el vendégeink.

Nagy örömmel készülünk a testvéregyházközség csapatának érkezésére, és mindenkinek köszönet a segítségért és a támogatásért. Fontos hogy közösen hordozzuk és együtt vigyázzuk ennek a kibontakozását és fejlődését!

Pék Sándor plébános

Avilai Szent Teréz

Idén ünnepeljük a nagy misztikus, a karmelita rend megújítója születésének ötödik centenáriumát (Avila, 1515. – Alba de Torres, 1582.)

Teréz 1515. március 28-án született Avilában, szülei tizenegyedik gyermekeként. Korán kezdett olvasni, tudásátát nehezen lehetett kielégíteni. Kedvenc olvasmánya a szentek élete volt. Gyermeki lelkesedéssel előbb vértanú, majd remete szeretett volna lenni. Később, tizennyolc éves koráig mégis nagyvilági életet élt, tudatában volt szépségének és komolyan foglalkoztatta a férjhez menés gondolata.

Személyének, szellemességének és magatartásának varázsa már gyermekkorában megmutatkozott, és ezt a tulajdonságát, hogy „embereket megvidámítson, és nevetésre indítson”, haláláig megőrizte. 1533-ban döntött

a szerzetesi hivatás mellett, majd apja akarata ellenére belépett az avilai Megtestesülés karmelita kolostorba. 1537-ben tett fogadalmat. A kolostori életet komolyan vette, a kemény önsanyargatás miatt többször súlyosan megbetegedett. Eközben azonban életszentsége csöndben egyre növekedett. Teljes erejével azért küzdött, hogy a szívét „összhangba hozza” Krisztus szívével. Isten valósága olyan erővel tört rá, hogy gyakran a legnagyobb kín és gyönyörűség egyszerre kerítette hatalmába. Többször látták a nővérek, hogy a templomban egy méter magasan lebeg a padló felett és az arcából különleges fény sugárzik. Ő maga azt kérte Istentől, őrizze meg a kegyelem külső megnyilvánulásaitól, s vezesse őt más utakon. Mindig józan kritikával élt a rendkívüli jelenségekkel szemben, nehogy a képzelet játékát misztikus vízióknak lássa. Közben sokat szenvedett a gyanúsítások és megnevezés miatt. Gyóntatója parancsára kezdte leírni lelki élményeit. Visszaemlékezve ezt írta erről az időről: *„Az, amit addig éltem, az én életem volt. Az pedig, ami ekkor kezdődött, Isten élete bennem. ... A tökéletesség legmagasabb foka nem az elragadtatásokban, nem is a látomásokban van, hanem abban, hogy akaratumk tökéletesen beleegyezik Isten akaratába.”* Mindenekelőtt „igen hűséges akart lenni

a rendi regulához”, a karmelita életet a maga eredeti szigorában akarta megélni, mert megtapasztalta, hogy mennyire eltávolodtak az eredeti karmelita szellemtől. Miután engedélyt kapott a pápától és az avilai püspöktől, pénz nélkül látott hozzá Avilában a kolostorépítéshez. A kolostort 1562-ben nyitotta meg. Teréz lehozta a saruját, és nevet változtatott: ettől fogva Jézusról nevezett Teréz volt a neve. Sokan szembeszegültek vele, és sokan nagy lelkesedéssel csatlakoztak hozzá. Támasza volt többek között Keresztes Szent János, aki mellette állt akkor is, amikor a karmelita rend sarus ága 1575-ben elkeseredett támadást indított ellene.

Teréz egyszerre volt szent és zseniális szellem. Egyik kolostor építését követte a másik. Nagy diplomáciai érzékeléssel tárgyalt, épületeket tervezett. Kolostorai építését maga irányította, és saját kezével varrta nővérei számára a szerzetesi habitust. A „szegény, bűnbánó” beteges, gyenge apáca haláláig tizenhét női és tizenöt férfi kolostort alapított, a sarutlan karmeliták számára.

Teréz kemény, harcos természet volt. Ugyanakkor derűjét semmi nem tudta beárnyékolni. Azt kívánta, hogy ez a derű uralkodjék az összes kolostorban: *„Jobban félnek egy savanyú apácától, mint egy sereg gonosz lélektől!”* A környezetében sem tűrt meg szomorú arcot: *„Isten őrizzen a szomorú arcú szentektől!”* Verte a tamburint, énekelt, verselt, és vidám kedélyével mindenkit felderített. Ha valaki emiatt szemrehányást tett neki, így válaszolt: *„Erre mind szükség van, hogy elviselhessük az életet.”*

Öregségében is friss és fiatalosan szép maradt. Belső harmóniájának titka azokban a szavakban rejtett, melyekkel magát bátorította: *„Semmitől ne félj, semmi meg ne retentsen. Minden elmúlik. Egyedül Isten marad ugyanaz. A türelem mindent elér. Ha Isten a tiéd, semmi nem hiányzik: Isten egyedül elég!”*

Életének utolsó napjáig viselte a sok utazás, az alapítások, a legkülönbözőbb tárgyalások terhét. 1582. október 4-én éjjel halt meg Alba de Torres kolostorában. (Spanyolországban épp ekkor vezették be a Gergely-féle naptárreformot, ennek következtében az évforduló következő évben már október 15-re esett.) Utolsó láza csak az egész életét átható tűz folytatásának és beteljesedésének látszott, amely isteni türelmetlenséggel várta azt az elragadtatást, amelyet az emberi természet már nem bír elviselni. Szeretettől izzó élete jelképeként nyughelyén, Alba de Torresban ma is épen őrzik a szívét. Művei a lelkiismereti irodalom és a spanyol széppróza klasszikus alkotásai: Önéletrajz, A tökéletesség útja, A belső várkastély.

V. Pál 1614-ben boldoggá avatta. XV. Gergely 1622-ben Loyolai Ignáccal, Xavéri Ferencsel és Néri Fülöppel együtt avatta szentté. VI. Pál 1965 szeptemberében a spanyol írók védőszentjévé nyilvánította, 1970. szeptember 27-én Sziénai Szent Katalinnal együtt egyháztanítóvá avatta.

Források: Diós István: *A szentek élete*,
Puskely Mária: *A keresztény Európa szellemi gyökerei*

A templomi viselkedés etikettje – II.

A templomi illemszabályok az Isten és a hívő közösség iránti tiszteletből következnek. Az alábbi szempontok segítségével átgondolható, van-e olyasmi, amire jobban kellene figyelned:

- A békeköszöntésnél nézz a másik ember szemébe, miközben kezet fogsz vele! Udvariatlan, sőt bántó, ha kézfogás közben már azt nézed, ki lesz a következő. Inkább ajándékozd meg őt tekinteted által lelked gazdagságával! Szívből mondd: „Béke veled!” A kézfogás lehetőleg csak a közvetlenül melletted, előtted és mögötted ülőkre terjedjen ki. A szentáldozás előtti percekben zavaró, ha valaki az egész sorral kezet akar fogni, vagy vándorútra indul a padtömbök között.

- Amikor áldozni mész, ne üdvözlödd sorra az ismerőseidet! Nem a társaslét, hanem a belső összeszedettség pillanatai ezek: a végtelen Istennel készülsz találkozni. Krisztus Testét a pap előtt vedd magadhoz, majd zárt, mozdulatlan szájjal térj vissza a helyedre. A szentostyát nem illik szétrágni.

- Öltözz rendesen és illendően! A szentmisében maga az Isten jön el közénk. Ezért hacsak teheted, méltó, vasárnapi öltözékben jelenj meg a misén. Nőként ne neheztítsd a férfiak számára a tisztaság megélését azzal, hogy rövid szoknyában, testhez tapadó nadrágban, fedetlen vállal/keblekkel mutatkozol. Különösen ügyelj erre a templomi környezetben!

- Férfiként templomba lépve vedd le a sapkát, kalapot! Ez társadalmi szokás, de a templomban is ügyelnünk kell rá, a tiszteletadás jeleként.

- Ne egyél és ne igyál a templomban! Kivételt jelenthet, ha a pap vagy egy kórustag diszkréten vizet iszik. Beteg vagy csecsemő is kaphat inni. (Szoptatni viszont kultúránkban másoktól elvonulva illendő.) Rágógumit se rági! Templomban udvariatlanság, és nem segíti az imádságos elmélyülést.

- Csak a záró ének elhangzása után indulj kifelé a templomból! Előfordulhat, hogy sietned kell, azonban a pap és az asszisztencia kivonulását ilyenkor is illik megvárni. Lehetőleg mégis a záró ének végén indulj a kijárat felé, mégpedig csöndben, hogy ne zavarod a tovább imádkozókat. Az ismerősökkel a templomon kívül üdvözölhetitek egymást.

Uram, bennem annál jobban növekszik a vágy, hogy bárcsak tehetnék valamit egyik-másik lélek javára. Igen sokszor úgy érzem magam, mint aki nagy kincset őriz, s szeretne abból mindenkinek juttatni.

Uram, könyörgök, ejtsd valamiképpen módját, hogy én is tehessek valamit! Legalább néhány lelket tudjak megnyerni számodra! Ha már egyéb nem telik is tőlem, legalább imádságommal legyek képes valamit elérni.

Avilai Szent Teréz imája

Egyháztanács-választás

Az Egyháztanács tagok mandátuma lejárt, ezért meghirdetjük az egyháztanács-választást. Kérjük a kedves testvéreket, hogy szíveskedjenek jelöltjeik nevét egy papírra felírni és a kihelyezett urnába a templomban elhelyezni. Az Egyháztanács tagjai csak azok a katolikusok lehetnek, akik:

1. az egyházközség területén állandó lakhellyel rendelkeznek;
 2. teljesen cselekvőképeseek;
 3. az egyházi előírások szerint nincsenek eltiltva az Eucharisztia vételétől;
 4. megbérmálkoztak (ettől egy ideig el lehet tekinteni);
 5. egyházi hozzájárulásukat (egyházi adót) rendszeresen fizetik;
 6. 18. életévüket betöltötték, de még nem 70 évesek;
 7. mindenféle egyéni érdekeltségtől mentesek;
 8. készek és képesek a feladat ellátására;
 9. nem állnak rokoni viszonyban a plébánossal.
- A sekrestyében Szent Lászlóhoz kapcsolódó kiadványainkat és szép rózsafüzéreket ajánljuk a kedves testvérek figyelmébe.
 - Lelkipásztorként elsődleges feladataink közé tartozik azon lehetőségek megtalálása, amelyeken keresztül napjainkban is világosan és hatékonyan fogalmazódhat meg az evangélium üzenete az emberek előtt. Ezért október 3-án, szombaton megkezdjük a plébániai hittanórákat. Szeretettel várjuk délelőtt 10 órára az elsőáldozásra készülöket, harmadik osztálytól kezdődően.
 - Kunszentmártonban október 17-én szervezik az első Rózsafüzér-társulatok Kárpát-medencei találkozóját, jelentkezni lehet a Székesegyházi plébánián erre az egynapos zárandoklatra.
 - Imádkozunk szeptemberben **elhunyt** testvéreinkért: † Fehér (szül. Gaál) Zsuzsanna, † Pallér (szül. Puskás) Erzsébet, † Sítár Mária, † Orosz László Tibor, † Lovász Gábor.

A havilapot szerkeszti a Nagyvárad-Újvárosi Szent László Római Katolikus Plébánia.
410209 Nagyvárad, Primáriai utca 9. szám. Telefon: 0259/431-652.

Készült a nagyvárad-i Litera Print nyomdában.